

λῶς, ἐν ᾧ δι' ἄλλο εἰσι προωρισμένοι ὑπὸ τῆς φύσεως, καὶ ἐδύνατο νὰ διαπρέψωσιν ἂν ἠκολούθουν ἐκείνο. Στρατιώτην θέλει ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν του, καὶ τὸν εἰσάγει εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον, ἀλλ' ὁ υἱὸς κάμμιαν ὄρεξιν διὰ δάφνας δὲν ἔχει, καὶ ἀποστρέφεται τὸν κρότον τῶν πυροβόλων καὶ τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος· ἢ τὸν θέλει νομικὸν ὁ πατὴρ, καὶ ὁ υἱὸς ὑπὸ τὸν κώδικα καὶ τοὺς πανδέκτας ἔχει πάντοτε κεκρυμμένην τὴν ἀνάβασιν τοῦ Ξενοφώντος, ἢ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ναπολέοντος, ἢ τὸν θέλει ἐμπορον, ἐν ᾧ ἐκείνος οὔτε μίαν διακρίσιν οὔτε τὴν μέθοδον τῶν τριῶν δὲν δύναται νὰ φέρῃ εἰς πέρας, ἀλλ' ἀφορᾷ εἰς δόξαν συγγραφῆς ἢ ποιητοῦ. Ὅταν οἱ πατέρες, μὴ σπουδάζοντες τῶν τέκνων τὰς κλίσεις, ἐπιφέρωσιν εἰς αὐτὰς βίαν, καὶ τὰ τέκνα τῶν δυστυχῇ καθιστῶσι, καὶ εἰς τὴν πολιτείαν ἀνικάνους πολίτας παρασκευάζουσι.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ. Ἐν Ἀγγλίᾳ μαρτυρεῖται ἀξιοχρέως ὅτι νέα τις ἐδύνατο νὰ ἀπαγγεῖλῃ ὁλόκληρον λόγον ἱεροκήρυκος, ἀφ' οὗ ἀπαξ μόνον τὸν ἤκουεν, ἐνῶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁμιλεῖ ὁ ἱερεὺς, δὲν ἐδύνατο νὰ τὸν ἐπαναλάβῃ. Ἀκούσασα ποτὲ ἐν τοιοῦτον κήρυγμα διαρκέσαν ὑπὲρ τὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, τὸ ἔγραψε μετὰ ταῦτα καὶ τὸ ἐπεμψεν εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις παραβαλὼν αὐτὸ πρὸς τὸ χειρόγραφόν του, εὗρεν ὅτι δὲν ἔλλειπεν οὐδ' ἐν μόριον. Τοῦτο δὲ διηγούμεναι αἱ ἐφημερίδες, ἀναφέρουσι συγχρόνως περὶ ἐνὸς κυρίου, ὅστις ἤξευρεν ἐκ στήθους δέκα ἢ δώδεκα κλασσικοὺς συγγραφεῖς, καὶ ὅταν εὗρισκετο εἰς συναναστροφὴν ἀνθρώπων ἀνοήτων καὶ ὀχληρῶν, ἠπλώνετο εἰς τὴν ἔδραν του, καὶ ἤρχιζε ν' ἀναγινώσκῃ φέ' εἰπεῖν τὸν *Εὐριπίδην* του ἐκ στήθους. Τέλος διηγοῦνται τὴν παράδοξον περίστασιν μίᾳ νέᾳ ὑπηρετρίᾳ, ἥτις ἐνίοτε παρεφρόνει, καὶ τότε ἔλεγεν ἐκ στήθους ὁλόκληρον τὸ ἥμισυ τῆς Γραμματικῆς, ἧ εἶχεν ἀκούσει ἀπαξ ἐκ διαλειμμάτων ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τινος διδασκάλου· ὅταν δὲ ἐσωφρόνει, δὲν ἐνθυμεῖτο οὐδὲ λέξιν.

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ. Κατὰ τὰς ἐφημερίδας, εἰς τὴν θέσιν τῆς Στειρίας, τὴν φερωνύμως λεγομένην *Ἐρημον*, παρὰ τὴν κόμην Λορέντζον, παρατηρήθη περίεργον φαινόμενον· ἐν ᾧ ἦτον πανσέληνος, στήλη φωτὸς ἐφάνη ὑπὲρ τὴν σελήνην, ἔχουσα τριάκοντα μέχρι τεσσαράκοντα ποδῶν ὕψος, καὶ βάσιν αὐτὴν τὴν σελήνην. Ὁμοία δὲ στήλη, ἀλλὰ βραχυτέρα καὶ ὠχροτέρα, ἐφαίνετο ὑπὸ τὴν σελήνην. Τὰ νέφη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἦσαν βαρέα καὶ πεληδνά. Διήρκεσε δὲ τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐπὶ εἴκοσι λεπτά, καὶ πολλῶν προλήψεων ἔδωκεν ἀφορμὴν.

ΑΙ ΑΚΑΝΘΑΙ.

Ἡ δὲ ἡ πρώτη τοῦ Ματου.
Πλήρης κάλλους ἑξαισίον
Μᾶς προσνέει ἡ αὐγὴ,
Ἐν ᾧ εὐχαρις προβάλλει,

Πρασιρίζουσ' ἀναβάλλει
Καὶ εὐωδιάζ' ἡ γῆ.

Χρυσολόκαμός τις κόρη
Ἀναβαίνει εἰς τὰ ὄρη,
Ὡς λευκὴ περιστέρα,
Τοῦτ' ἀγροῦς νὰ διατρέξῃ,
Κ' εἰς τὴν κόμην τῆς νὰ πλῖξῃ
Πρόσφατ' ἀνθὴ δροσερά.

Βαίνει μ' ἀφοβοῦς τὸν πόδα
Ἀγαμέσσω εἰς τὰ ῥόδα·
Ἀλλ' ἐν ᾧ καρτοῦ πετᾷ,
Εἰς ῥόδῃς εὐκάμπτους κλώνους
Περιπλέκονται μέκονους
Τὰ στρεπτά τῆς τὰ χυτά.

Προπαθεῖ νὰ τ' ἀποσπάσῃ,
Ἡ τοῦλάχιστον νὰ θλάσῃ
Καὶ τοὺς κλάδους τοῦ φυτοῦ,
Ὅτε ἔξαφρα μυρία
Μικραὶ ἀκαρθαί, ἐξέλαι,
Τὴν κεντῶσιν ἐξ αὐτοῦ.

Ὅπισθοπορεῖ, θαυμάζει,
Καὶ «παράδοξον!» εὐφωάξει
«Καὶ τὰ ῥόδ' ἀκαρθωτά;
«Αφοβοῦς προσῆγον χεῖρα,
Καὶ ἐφρόνον μόνον μῦθα
Ὡς ἐοκέρπιον αὐτά!»

Κ' ἐγὼ τότε «ὦ! μεγάλας,
Λέγω, σφάλλεις ἂν τὸ κάλλος
Θαύρης ἄντι ἀκαρθῶν.
Ἀνθ' οἱ ὀφθαλμοί σου ρίπτουν,
Πλὴν κ' αὐτοὶ ἀκάρθας κρύπτουν
Εἰς τὸν μαῦρόν τωρ καρθόν.»

Αὕτη δὲ ἐρυθριῶσα,
Μ' ἀπεκρίθη, μιδιῶσα,
Καὶ μ' ἐν βλέμμα μαγικόν.
«Λοιπὸν, φίλε! κ' εἰς τὰ ῥόδα
Θὰ περιπατῶ με πόδα
Τοῦ λοιποῦ προσεκτικόν.»

Δ. Σ. Β.